

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

5 У. 3502/14

Дана 19.01.2017. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., кога заступа пуномоћник Душка Марковић, адвокат из Београда, Мајке Јевросиме број 14а, поднетој против туженог Привременог органа града Београда, чији је правни следбеник Градско веће града Београда, ради поништаја решења, број: 355-283/13-С-20 од 23.01.2014. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.01.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења комуналног инспектора Секретаријата за инспекцијске послове Градске управе града Београда-Сектора за извршни поступак и инспекцијски надзор, X-12 број 3553-2071/2011 од 22.12.2011. године, којим је наређено тужиоцу да уклони 1 (један) објекат за оглашавање-билборд, једностран, осветљен, димензија 4х3м, постављен у Поенкареова, код “...” у Београду, у року од 7 дана од дана пријема решења, при чему жалба изјављена против овог решења не одлаже његово извршење.

У тужби, поднетој преко пуномоћника, Управном суду дана 06.03.2014. године, која је уређена поднеском од 22.04.2014. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. Наводи да се првостепено решење позива на Одлуку о оглашавању на територији града Београда ("Службени лист града Београда",

бр. 29/07) која је ступила на снагу 18.09.2007. године, и на члан 34. исте одлуке, којом је дефинисано да се објекат уклања када се исти постави или користи без дозволе. Наводи да је предметни рекламни пано тужиоца постављен у складу са чланом 27. Закона о оглашавању, којим је предвиђено да на површинама које нису јавне, постављање плаката дозвољено је само уз сагласност власника, односно, корисника те површине. Сматра да како је рекламни објекат постављен на нејавној површини, једино је меродаван однос онај који настаје између власника – корисника површине и тужиоца, а све сходно члану 27. Закона о оглашавању. Даље је навео да је дана 05.05.2010. године, Дирекцији за путеве - Секретаријату за саобраћај поднео захтев за издавање дозволе за постављање предметног објекта за оглашавање сагласно члану 29. Одлуке о оглашавању на територији града Београда ("Службени лист града Београда", бр. 29/07...16/10), а да је дана 27.05.2010. године доставио и допуну захтева за добијање дозволе за постављање објекта за оглашавање на другим (нејавним) површинама о којим захтевима надлежни орган није решио. Сматра да тужилац не може трпети последице сукоба закона и подзаконских аката, а како је закон хијерархијски виши акт, да су у случају сукоба валидне одредбе закона, у овом случају члан 27. Закона о оглашавању, а не члан 34. Одлуке о оглашавању. Истакао је приговор ненадлежности комуналне инспекције за поступање у предметном поступку јер тужилац има закључен уговор са корисником предметног земљишта на основу којег је постављен објекат за оглашавање. Сматра и да је на првостепеном решењу од 22.12.2011. године, комунални инспектор дао погрешно и непотпуно упутство о правном леку, због чега је првостепено решење донето у супротности са одредбом члана 200. став 2. Закона о општем управном поступку. Са изнетих разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове управног спора тражио је на име састава тужбе у износу од 9.000,00 динара и таксе на тужбу по одлуци суда.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права.

Ово стога што из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, а поступајући у извршењу пресуде Управног суда 23 У 6181/12 од 13.11.2013. године, утврдио да је комунални инспектор Секретаријата за инспекцијске послове града Београда, дана 24.10.2011. године, извршио инспекцијску контролу постављања објекта за оглашавање и записником Х-12 број: 3553-3-2071/2011 сачињеним истог дана, констатовао да се на нејавној површини у улици Поенкареова код "...", у Београду, налази постављен објекат за оглашавање-билборд, једнострано, осветљен, димензија 4х3м, да је предметни објекат за оглашавање власништво тужиоца. Увидом у

записник комуналног инспектора од 25.10.2011. године, утврђено је да се по позиву одазвао Б.Б., директор развоја у наведеном предузећу, који је изјавио да тренутно не поседује решење за постављање билборда на предметној локацији, али да су поднели захтев Дирекцији за путеве у мају 2010. године, као и да су предати сви документи и да се чека доношење решења. У списима предмета налазе се и фотографије које је сачинио комунални инспектор на лицу места, приликом инспекцијског прегледа, из којих се јасно види да се предметни објекат за оглашавање налази на отвореном простору, на површини која није јавна, у улици Поенкареова код “...” у Београду. Даље је утврђено, да је дописом IV-07 број 344.20-95/2010 од 16.02.2010. године, Секретаријат за саобраћај-Дирекција за путеве, обавестио првостепени орган, Секретаријат за инспекцијске послове, да се тужилац није обратио Дирекцији за путеве за добијање сагласности за постављање објекта за оглашавање на другим корисничким површинама, а везано за члан 41. Одлуке о оглашавању на територији града Београда (“Службени лист Града Београда”, број 29/07), и Правилника о типу, величини, условима и поступку за постављање објеката и средстава за оглашавање на територији града Београда (“Службени лист Града Београда”, број 27/09). Другостепени орган је притом ценио наводе жалбе да комунална инспекција није надлежна за поступање у предметном поступку, с обзиром на чињеницу да тужилац има закључен уговор са корисником предметног земљишта и нашао да исти нису основани, будући да је одредбама чл. 104. став 3. и чл. 105. Закона о оглашавању (“Службени гласник РС”, број 79/05), прописано да орган јединице локалне самоуправе, односно града, надлежан за комуналне послове, врши инспекцијски надзор преко комуналних инспектора, као и да у вршењу инспекцијског надзора, инспектор има сва права, дужности и овлашћења која су утврђена овим законом и законом којим се уређује поступак инспекцијског надзора надлежног инспекцијског органа, а одредбом члана 20. став 2. важеће Одлуке о комуналној инспекцији (“Службени лист Града Београда”, број 18/92...11/05), дато је овлашћење комуналној инспекцији града да може непосредно да врши инспекцијски надзор у свим пословима и са свим овлашћењима која су законом, другим прописима и овом одлуком утврђена за комуналну инспекцију градске општине, ако их ти органи не врше. Другостепени орган је такође ценио и навод жалбе да је 05.05.2010. године, тужилац поднео Дирекцији за путеве, захтев за издавање дозволе за постављање предметног објекта за оглашавање на површини која није јавна, а видљива је са јавне површине и 27.05.2010. године, допуноу захтева, па је нашао да ни ови наводи нису од утицаја на другачије одлучивање, с обзиром да је наведени захтев поднет након истека рока од 30 дана од дана ступања на снагу важећег Правилника о типу, величини, условима и поступку за постављање објеката и средстава за оглашавање на територији града Београда, односно после 10.07.2009. године. Ни наводи тужиоца да увод решења не садржи име странке и њеног законског заступника, а упутство о правном леку не садржи у колико примерака се изјављује жалба и да се иста може изјавити у записник, такође нису били од значаја за другачије одлучивање, будући да се ради о недостацима који нису могли имати утицаја на правилно решење ове управне ствари.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 3. Закона о оглашавању (“Службени гласник РС”, број 79/05), прописано је да огласно средство јесте летак, проспект, амбалажа производа, плакат, фотографија, огледни картон, пано, транспарент, билборд, расветно тело, дисплеј, моторно возило, средство пословне комуникације (меморандум, коверта, пословна карта), средство пословне репрезентације (честитка,

календар, роковник), као и друга средства помоћу којих се огласна порука може учинити доступна примаоцу.

Одредбом члана 24. истог закона, прописано је да се оглашавање на отвореном простору врши на начин којим се обезбеђује сигурност пешака, моторних возила и других учесника у саобраћају, заштита културно-историјских споменика и добара од општег интереса и очување и унапређење изгледа града, односно насељеног места.

Одредбом члана 5. Одлуке о оглашавању на територији града Београда (“Службени лист града Београда”, број 29/07...16/10), прописано је да посебан објекат за оглашавање је наменски израђен објекат постављен на отвореном простору ради оглашавања и то: осветљен, просветљен или неосветљен самостојећи пано, стуб и други сличан објекат.

Одредбом члана 11. став 1. исте одлуке, прописано је да се тип, величина, услови и поступак за постављање објеката за оглашавање из чл. 5. и 6. и средстава за оглашавање на објектима из чл. 7. и 9. ове одлуке на територији града утврђују правилником који доноси Градско веће града Београда.

Одредбом члана 27. исте одлуке, прописано је да друга површина у смислу ове одлуке је површина која није јавна, а видљива је са јавне површине и користи се за оглашавање постављањем објеката, односно средстава за оглашавање у складу са одредбама закона и ове одлуке.

Одредбом члана 29. став 1. исте одлуке, прописано је да се оглашавање на другим површинама врши на основу дозволе коју на захтев заинтересованог лица издаје организациона јединица Градске управе града Београда надлежна за послове управљања, одржавања и заштите улица и општинских путева.

Одредбом члана 41. став 1. исте одлуке, прописано је да је власник објекта, односно средства за оглашавање постављеног на другој површини до дана ступања на снагу ове одлуке на основу прописа који су важили до дана ступања на снагу ове одлуке или по другом правном основу, дужан да захтев за издавање дозволе у складу са одредбама ове одлуке поднесе у року од 30 дана од дана ступања на снагу акта из члана 11. ове одлуке, односно Правилника о типу, величини, условима и поступку за постављање објеката и средстава за оглашавање на територији града Београда, објављеног у “Сл. листу града Београда”, број 27/09 дана 02.06.2009. године и који је ступио на снагу 10.06.2009. године. Ако власник објекта не поднесе захтев у прописаном року, односно захтев буде одбијен, дужан је да објекат уклони и коришћену површину врати у пређашње стање о свом трошку.

Полазећи од напред наведеног, по оцени овог суда, правилно је закључио тужени орган, да је правилно поступио првостепени орган када је, будући да је неспорно утврдио да је тужилац у моменту вршења инспекцијског надзора, на површини која није јавна, а видљива је са јавне површине, поставио предметни објекат за оглашавање без дозволе надлежног органа, нити је поднео захтев за издавање

дозволе у року од 30 дана од дана ступања на снагу наведеног правилника, правилно у складу са напред наведеним прописима и чланом 20. став 2. Одлуке о комуналној инспекцији, наредио уклањање истог.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром да је тужени орган у образложењу оспореног решења дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09).

Како тужилац у овом управном спору није успео, то је његов захтев за накнаду трошкова спора одбијен, применом одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, уз сходну примену члана 151. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11 и 55/14), те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 19.01.2017. године, 5 У. 3502/14

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ